

URSULA POZNANSKI

SABINE BÜCHNER

PRINȚESA

cea mai cea

Traducere de
Marilena Iovu

Au fost odată ca niciodată trei prințese: se numeau Bianca, Violeta și Rosalinda și erau frumoase. În orice caz, așa spuneau toți cei care le vedeau, iar lor le plăcea să audă asta, fiindcă pentru o prințesă frumusețea este un lucru important. Tatăl Biancăi, Violetei și Rosalindei era rege. Domnea peste o țară și oamenii trebuiau să facă ce le spunea el.

Majoritatea oamenilor ascultau de el, dar nu și Bianca, Violeta ori Rosalinda. Îl duceau de nas pe tatăl lor, râdeau de el pe înfundate sau se luau cu el la hartă, iar odată chiar i-au ascuns coroana. Regele a trebuit să domnească fără ea timp de două zile lungi. Nu era obișnuit cu asta. Dintr-odată, își simțea capul mai ușor și, pentru că avea capul atât de ușor, îi veni o idee minunată.

Avea să-și căsătorească fiicele. Atunci, în sfârșit, în castel va fi liniște și altcineva va trebui să se descurce cu Bianca, Violeta și Rosalinda.

„Gata, s-a terminat cu jeleurile puse în pantofii mei, cu râmele din pat și cu guma de mestecat lipită pe tronul meu”, se gândi regele, iar barba i se încreți de bucurie.

Ca să măriți o prințesă, ai nevoie de un prinț. De aceea, regele își înmuie pana în călimara cu cerneală și începu să scrie scrisori. Multe, foarte multe scrisori, către o mulțime de prinți.

Le scrise că fiicele lui erau adorabile, încântătoare din cale-afară și incredibil de manierate.

„Să minți puțin nu e chiar interzis”, se gândi el.

Apoi mesagerii duseră scrisorile în cele patru vânturi. Regele le făcu semn cu mâna încrezător. Apoi așteptă.